

یہاں خدمتِ بے کتب خانہ گروپ کی طرف سے
ایک اور کتاب ۔
سبش لکٹر کتاب فیس ایک گروپ کتب خانہ میں
بھی ایلوڈ کر لی گئی ہے

<https://www.facebook.com/groups/1144796425720955/?ref=share>

میر ظہیر عباس ریوستانی

0307-2128068

@Stranger

فنیس احمد فنیس

(ف)

رات دی رات

رات دی رات

فیض احمد فیض

مرتب: جگتار

ویک پبلشرز مالٹا

یارِ اول ۱۹۷۶ء

ناشر: دیپک پبلشرز مانی میراں گیٹ جالندھر

مطبع: چوڑہ پرنٹنگ پریس باغ کریم بخش جالندھر

قیمت - ۴ روپے (پھر روپے)

تعداد - ۵۰۰ (پانچ صد)

پیش خدمت ہے کتب خانہ گروپ کی طرف سے
ایک اور کتاب ۔

پیش نظر کتاب فیس بک گروپ کتب خانہ میں
بھی اپلوڈ کر دی گئی ہے 📖

<https://www.facebook.com/groups/1144796425720955/?ref=share>

/1144796425720955/?ref=share

میر ظہیر عباس روستمانی

0307-2128068 📞

@Stranger ❤️❤️❤️❤️❤️❤️

مکھڑے

فیض احمد فیض

امیہ کتاب

رات دی رات

ہن کے تھیں کد حساب منگو

میں تر کے اوتر حال

رہا سچھا تو لہتے آکھیا سی

گیت

اج دولتاں سادے گھر آئیاں میں

سیرے دلوں

نچل کلیاں دے روپ سوارے گھلے پون پہلداں دی

جی دی دل فتح یاد تیری دے پھٹ ملنے آتے آدھے میں

قطرہ

میریں و سریاں یاداں انج دل اندھیا تیاں پاؤں

۳۶ جیڑا دل تیراں نال چٹدے سواوے دل نوں اساں بیاہکتا

۳۸

۳۹ ^{قطعہ} کچھ حاکم گٹھے لے جاوے کچھ واعظ دے گھر جاندی اسے

۴۱

ایسے داند کردوں جوار کے گا۔ پھر ک ایسے رات دیاوے گی

۴۳

۴۴ ^{قطعہ} ناں قلم و دات تے کاغذ دا اچا سی کردیاں رہنا اس

۴۶

نہ توں آ میٹل تے نہ پیٹی لنگھدی ہجر والی رات

۴۸

۴۹ ^{قطعہ} یاداں دتھ آکے وسیوں تے ہن توں کدھر نوں جاتا اس

۵۱

دل دتھ ابہ کے صورت تیری بھر یا رنگ اچھا

۵۳

۵۴ ^{قطعہ} کدے کدے ہتھ بدل آ فن کدھر سے گھٹ شراب

۵۶

رنگ تیرے پہناوے دا خوشبو زلفاں دا ناں

۵۹

۶۰ ^{قطعہ} واٹھلے نویں مہار دی پھلاں تے آوے رنگ

۶۲

مارو اسے ساڈا رنگ تے کاہنوں دوا نہیں دینوندے

۶۴

۶۵ ^{قطعہ} دکھ تیرا جندری سنگداسی جندری دارن دلا

کیہ آ کھاں اوہ کیہڑی گل اہی جیہڑی منہ تیندھے تے آئی نی

قطعہ

واسوخت

میر ہی آس مھبناں دیا پتہاں اوئے

ہو روی دکھ نہیں الیں یک اندر

بندی خانے دی اک شام

گدھا کے توں والپسی تے

احمد سلیم

میر یا سجنہ میر یا یارا

قطعہ

سیا سی لسیڈ دے ہاں

یک منظر

اچھکیں کا ملہیا جیا

ایرا نی والے ہاں دے ہاں

گیت

دین

ہن اٹھ لو میرے لال

بیک آؤٹ

سوچیں دے

سفر نامہ

۶۹

۷۰

۷۱

۷۲

۷۳

۷۴

۸۶

۸۷

۹۰

۹۱

۹۲

۹۳

۹۴

۹۵

۹۶

۹۷

۹۸

۹۹

سکینا ننگ

انج دے ناں انج دے غل دے ناں
 ٹرو دلا کے تن میرے توں
 جگتار

اے روشنیاں دے شہر
 گئے

سولیاں توں واپس گئے

غزل
 غزل

۱۱۰

۱۱۱

۱۱۲

۱۱۸

۱۱۹

۱۲۱

۱۲۳

۱۲۶

۱۲۸

کاغذ قلم دوات جے سانھتوں کھوہ لئے جے
 اپنے لبو پرح ساڈیاں پوراں لہن گئی اں
 جیہڑیاں گلاں تے پئے پہرے لاندے او
 اوہ گلاں نہ بخیراں ساڈیاں کہن گئی اں

(م۔ ص)

دستِ صبا

چہن دی رت آگئی لیراں گلیو یاں والیو
 بلہ تے سیتے گئے ہن زخم کوئی سیوے نہ سیوے
 دوستو محفل سجاؤ آگیا مہلاں داسو سم
 زخم کھڑا مٹھے نے کوئی پھل کتے کھتو نہ کھتو

حکایت

(دست بہ سنگ)

ایہہ کتاب

احمد سلیم تے ماحد صدیقی داناں پنجاب دے داناں مینیاں
 خلقیاں دے کسے جان پچھان دا محتاج نہیں۔ ایہناں بھلیاں لوکاں
 تے محبت تے خلوص پاروں میریاں چو توایں نظماں غزلاں تے قطعاں
 دے پنجابی ترجمیاں دا ایہہ مجموعہ بڑے کشالے نال ترتیب دتا
 اے۔ جیہڑے دے تے بڑے بہت کچھ میری پنجابی ملک بندی دی
 شامل اے۔ تے میں ایس گل لئی ایہناں دو لڑکاں دا بڑا شکر گزار آں۔
 آج تے شعر دی کسے وی صنف لڑاں اک زبان چوں دوجی
 زبان تے پرتنا بڑا اوکھا تے گنجدار کم اپن پر اردو شاعری تے خاص
 کر غزل نال پورا ہوا ترنا پوروی باہلی اوکھی بات بن جاندی اے
 کیوں جے مضمون تے لفظاں دی رس توں دکھ ہر غزل دی نوکیلی
 کیفیت تے بکر دلیت تھیے تے صوتاں دی ترتیب تے میل جوڑن
 دی دغل حاصل ہوندا اے تے ظاہر اے جے ایہہ حصے ایہی مینیاں
 لڑاں تر جایا نہیں جاسکدا۔ مرن ایہناں نال ملدے جڑ دے لفظاں تے

صوتاں دی ٹوہ اسی لائی جاسکدی اے

احمد سلیم تے ماحر مدلیقی نے وی ایہہ ٹوہ لان دی کوشش
کیتی اے۔ میرے لیٹ ایہتاں دا ایہہ کشا لا ذاتی احسان مندی تھی
وہ ایس پالٹل وی خوشی دی گل اے جے ساڈے اُتھڑے تھکا
اپنی ماں بولی نون اپنیاں صدیاں دی بے اعتنائی مگروں فکر تے
فن دے اظہار دا وسیلہ بنارہے نیں۔ مینوں اپنے کلام بارے
کوئی مخالطہ یا خوش فہمی نہیں۔

ہم کہاں کے دانا میں کس ہنرمیں بکتا ہیں۔

پہنچانی ادب دے امتحان سمندر تھ کچھ قطرباں دے ایس
دادھے نون دی غنیمت جانتا چاہیدا دا اے
مینوں امید لے جے میں توں وکھ ایس کتاب نون پور
پڑھن والے وی پور کسے گلوں نہیں تے ایس پاروں اسی تھیں دیں
نظر ال نال ضرور دیکھن گے۔

فیض احمد فیض

۱۸- اپریل ۱۹۷۱ء

اسلام آباد

رات دی رات

آج رات اک رات دی رات جی کے
 اسیاں تھیون توں ودھ کے جی لیا اے
 آج رات امرت دے ہاں دانگوں
 امیناں ہو کھال تے یار نوں پی لیا اے

ہن کے بھتیجی کی یہ حساب منگو

مقوہر گڈ کے مچل گلاب منگو
 اک پو کے شہید شراب منگو
 کندے آپ کھدار کے راہ اندر
 پیراں ہیٹھ مغل کمزواب منگو
 کسے بیجیا اے تساں دھنا ایں
 کسے کیتیاں بنیں تساں درتیا ایں
 آپ ویلے سر کھپنا گھننا سی
 ہن کے بھتیجی کی یہ حساب منگو

میں ترکے وتر حال

کل تابیٹ سائوں بایلا
 لوں دکھیا یک نالی لا
 ست خیراں ساڈیاں سنگیاں
 جد گھلی تتی واء
 انج کسکین دیہڑیوں ٹوریا
 کوں لاسے فی میرے چاء
 میرے گئے نیل مہتہ پیرے
 میری ڈولی شوہ دیا

انج لیتے سارے چاء
 میری ڈولی شوہ دیا

نال رُہڑ دیاں رڑھ گیاں سدھراں
 نال روندیاں لک گئے نیر
 نال ہوئے پونج کے لے لے گئے
 میرے ہتھ دی لیکھ لیکر
 میری چنی تک سوا دی
 میرا چولا لیر و لیر
 لچ پالن بوھڑے بھین دی
 کوئی کرماں والا ویر

میرے کرماں والے ویر
 میرا چولا لیر و لیر
 میرے لٹھے سارے چا
 میری ڈولی شوہ دیا

سستی مر کے جنتن ہو گئی
 میں جی کے پی جنتن
 نہن ہاڑے ایس مسکس دے

رَبِّا پُورا کر سوال !
 میری جھوک دیتے میرا دیر و سہ
 فریتری رحمت نالی

کوئی پُورا کرے سوال ربِّا
 یتری رحمت نالی
 میرے لئے سارے چاند
 میری ڈولی شوہ دریا

رُبا سچیا توں تے آکھیا سی

رُبا سچیا توں تے آکھیا سی
 جا اوئے بندیا جگ داتشاہ ابن توں
 ساڈیاں لغتیاں تیریاں دولتیاں نہیں
 ساڈا غیب تے عالی جاہ ابن توں

ایسے لارے تے ٹوکر چھیا ای
 کہہ ایسے غاسے تے بتیاں نہیں
 کدیں سار دی لٹی اورب سائیاں
 تیر سے شاہ نالی جگ کہہ کیتیاں نہیں
 کتے دھوسن دھتکار مر کور دی لے
 کتے دھانڈلی ماں پور دی لے

ابنویں وقت مڈیاں کھلے جان میری
 جیویں بھائی دپے کوچ کراؤندی ہے
 جیگا شاہ بنایا ای رب سائیاں
 پوسے کھا نہریں وارنیں آوندی دے

میںوں شاہی نیویں پاپا ہدی رب میرے
 جس تے عزتال دا ٹکر منکنا وال
 میںوں تاپا ہنگامے نیویں مولاں ماریاں دی
 میرا تے جڑ تے دی نکر منکنا وال

میری امیتیں قے تیراں جی مناں
 تیراں سو منہ ہے اک واک گل موڑاں
 ہے ایہہ سنگ نیویں پکیری اتوں رہا
 فرمیں جا وال تے رب کوئی پور موڑاں

گیت

کہہ دے نہ پندیاں دسٹاں
 دے پردیسا تیریاں
 کاگ اڈاواں اشکن مناداں
 وگدی داء دے ترے پاواں
 تیریا یاد پوے تے روتاں
 تیرا ذکر کراں تے ہستاں

کہہ دے نہ پندیاں دسٹاں
 دے پردیسا تیریاں

شام اڈیکاں فجر اڈیکاں
 کہہ میں تے ساری عمر اڈیکاں

سب خلعت گھر دیوے بلدے
 رتیا ساڈا چپاٹن گھل دے
 جاب وسدا اے یں دی وسال

کدھرے نہ پندیاں دسالاں
 دے پردیسیا تیریاں

درد نہ دسالاں گھل دی جاواں
 راز نہ کھولاں مکدی جاواں
 کس نوں دل دے داغ و کھاواں
 کس در اگے جھولی ڈاہواں
 تے یں کس دا دامن کھسالاں

کدھرے نہ پندیاں دسالاں
 دے پردیسیا تیریاں

ارح دولتاں سادے گھریاں میں

نہی رات سی درد فراق والی
 تیرے قول تے اساں دساہ کر کے
 کوڑا گھٹ کیتی مٹھڑا عیار میرے
 تیرے قول تے اساں دساہ کر کے

جھا بھراں دانٹ بھریا چپنکایاں میں
 کدنی پیرالپچ پیریاں چائیاں میں
 تیری تاملنگ دھچ پٹ داماس نیے
 اساں کانگ سدے تے سنیے گھلے

رات مکرما اے یار آؤنا اے

اساں تگدے رستے ہزار ہوتے
 راہ تگدیاں عمراں لنگھ گئیاں
 کوئی آیا نہ بناں خنامیاں نہ
 کوئی بچا نہ سموا الاہمیاں نہ

اج لاہ الاہمڑے یار میرے
 مہمڑے یار میرے جانی یار میرے
 اج آد میرے دچھڑے یار میرے

نجر ہودے تے آکھے لہجہ اللہ
 اج دولتاں ساڈے گھر آباں میں
 جہدے قول تے اسماں دساہ کیتا
 اوہنے اوڑک نوں توڑ بنائیاں میں

غزل

کتنے کو مہلا حد درجاں دی ایہہ رات کدوں لنگھاویگی
 سندے سال کہ آج آجائے گئے رنجیں فجر مسکا دستے گی
 کر کے جند ہلکان مہلا۔ اٹھو کہ موتی بننے نے
 کہ روندیاں ہویاں بننا پُچ۔ امید آپیٹاں پاسے گی
 کہ مچھلاں دی رت پہکے گی۔ بیخانے رونق پہکے گی
 بترے سرخ بلہاں دی تھی کہ کہ شام نظری چھاے گی
 کوئی درجن ٹوکن دالائیش۔ کوئی قاتل نے کوئی لائیش
 اس شہرِ یاراں ٹول کیکن مہن عمر گزار سی جاوے گی
 اس بوٹا قد محبوب دیاں کہ تیک ادیکاں رہن گمیاں
 تینوں سب خبراں ساراں نے۔ کہ تیک قیامت آئے گی

میرے لول

حدوں ہندوستان دی دھرتی دتھ سر دتے پتار دار کھ
 لایا گیا مودے گا تاں بھارتی لوکاں لوں اینہاں دی خولجورتی
 تے شکل و صورت دیکھ کے حیرانی دے نال نال خوشی دی ہوئی ہوئی
 فیض احمد فیض دی پنجابی شاعری دیکھ کے حیران ہوں دالی
 گل نہیں سگول بڑی خوشی دی گل لے۔ کیونکہ فیض ساڈی اپنی دھرتی
 دار کھ اسے۔ ساڈا اپنا شاعر جس دی کویتا ساڈی اپنی دھرتی دی
 کویتا اسے تے امیہ کویتا ساڈے پیٹھے لکھے پنجابی لوکاں دے
 خون دتھ دتھ دتھ گئی لے۔

ہن فیض نے اپنی ماں یولی ول دی ہنگارا بھریا لے تے اس
 نے پنجابی زبان دتھ کویتاواں کہیاں لے۔ اس مقام تے ایسں کیول
 اسدی پنجابی شاعری داسوگلت ہی کر سکدے ہاں۔

فیض احمد فیض دا میر تقی میر۔ غالب، انشا، قافی بدایونی
 داغ خراتی۔ راشد تے میراجی دا ملک الوکھاتے وکھرا رنگ اسے۔
 فیض اک اجیہا شاعر ہے جس تے غالب دا امیہ شعر حرفت پورا
 اتردا اے۔

لکھتے رہے جنوں کی سکایاتِ خوں چکاں

ہر چند ہاتھ اس میں ہمارے قلم ہوئے

پانچ اسدی اردو شاعری ناں اسدی پنجابی شاعری دا ٹاکر
 نہیں کیتا جاسکدا - اسدی پنجابی شاعری توں پرکھن دی مقال ایہ
 اس توں شہرِ شگن ہی کہیا جاسکدا ہے - کاشن! راجندر سنگھ بیدی
 ساٹر لہ مہیا توں - کرشن چندر - احمد ندیم قاسمی - اپنہ رنا تھہ اشک
 ملک لاج آتد - کرشنا سوہتی - ہمیشہم ساہنی تے پورا انگریزی
 ہندی تے اردو دج لکھن دے لے پنجابی ادیب اپنی مال بولی دے دواز
 تے پنج کے سا توں تیل چون تے سو اگت کرن دا ستھہ موقع دے سکے -

فیض دی شاعری توں پنجابی دج ترجمہ کرن داسیال مینوں
 اچ توں ستارال اکھاراں دے ہے پہلاں فریاسی - فیض نالی خط و
 کتابت دی ہوئی تے بہت ساریاں نظماں دی ترجمہ کر لیاں - پنجابی
 دے پچھیاں دج چھپیاں دی پر ایہ کتابی شکل دج سامنے نہ
 آسکیاں -

بڑی خوشی دی گل لے کہ من ایہ کم پاکستان دج پنجابی
 دے جانے کچھانے شاعران احمد سلیم تے مابد صدیقی نے کسے حد
 تک بھادون دا اُپالاکیتا اے - پر نظم دا ترجمہ کرنا رچنا تک کر یا
 (خلیقی عمل) توں ودھیرے مشکل اے - کیونکہ دوسری زبان دے
 شاعر دے جذبات دا فنی تے عاری رجمان نے طریقہ اظہار دی
 پرت درپت توں سمجھنا تے سمجھ کے خیال دی سلامتی، احساس تے
 ارتقال سمیت دوسری زبان دج لیا ونا جوئے شیر لیاؤن توں گھٹ نہیں

تے فنا یہ شاعری دا غنا یہ شاعری دوج ترجمہ کرن سونو دہنی کیشکلی لکھا
 جس طرح سا نون ا جے فیض دی پنجابی شاعری دا سواکت ہی
 کرنا چاہیہا ہے اُسے ارگناں دل نہیں دیکھتا چاہیہا۔ ایسے
 طرز احمد سلیم تے ماہر مد لیتی دیاں ترجمائیاں امیناں کویتا وال
 و دی سا نون سواکت اتن کرنا چاہیہا ہے۔ کیونکہ ترجمے دوج
 ادھا پونا خیال وی قائم رہ جاوے تاں اس نوں کامیاب سمجھنا
 چاہیہا ہے۔ فیض دی اک غزل دا مطلع جو ماہر مد لیتی تے
 ترجمہ کیتا اے ذرا دیکھو۔

مچھن گلیاں داروپ سنوارے گھلے پون بہاراں دی
 سدی جا جے سمت جاگے سڑے ہوئے گلزاراں دی
 بس بس مطلع دا ترجمہ ایخ کیتا اے

مچھلاں توح رنگ بھراں تے چہتر دی وا گھلے
 پاڑا ای آکھ باغ ن کم کالج تے ترے

تسین میر تے تے ماہر دے ترجمے دچلا فرق آپ ای دیکھ سکدے
 او۔ دراصل غنا یہ (سنگیت مئی) شاعری دا ترجمہ بھر وزن دی تھیہ
 نال اپنا روپ وٹا کے ہی دوسری زبان دوج پرولیشن کر سکدا اے
 تے لفظاں دی ردوبدل نال کتے کتے خیال دوج دی فرق آجاندا
 اے۔ فیض صاحب دے شعرو توح کاروبار تے جو لطافت تے خوبی پیدا
 کیتی اے تے آکھیں جاوے مگر دے دوج چہتر اتر لا اے اوہ ماہر
 مد لیتی دے ترجمے دوج غائب اے۔

چہترے نوک اردو نہیں جاندے اوہاں لئی ایہ ترجمہ فیض دی

اردو شاعری نال سا بچھ پاؤن دا ذریعہ بنے گاتے جیہڑے نوک
 اردو دتھ قبض دی شاعری دا لطف اٹھا چکے نے اوہناں نوں اس
 کتاب دا شبہ شکن سمجھ کے سوا گت کرنا چاہیہ اسے ۔

میری ماحد صدیقی تے احمد سلیم دی املا دتھ کافی فرق ہے
 اسدا کائنات ایہہ ہے کہ پنجابی زبان نوں فارسی رسم الخط دتھ لکھن
 دا اے کوئی ٹھک نہیں بچھا ۔ انت دتھ میں جناب پر کینیت لکھنا
 ہالک دیپک پبلشرز دا شکر گزار ہاں جہناں نے ایہہ کتاب اردو تے
 پنجابی دتھ چھاپن دا حوصلہ کیتا اسے تے بڑی ریکھ نال شائع کیتی ۔

جگتار

ڈیپارٹمنٹ آف کھائی دیر سنکو
 سٹڈیز ان ماڈرن لٹریچر
 پنجاب یونیورسٹی ، چنہ پورہ

مچھن کایاں دے رُپ سنوارے گھٹے پون بہاراں دی
آوی جا جے ہستت جائے مڑے ہوئے گانزاراں دی

دب داناں جے کچھ تے آکھو سنگیوتیں سواواں نوں
کہہروں تے بندی خانے وچ گل چھڑے کوئی یاراں دی

زندہ کدیں تے بھیاں راس پائن ہتھ سویراں دے
تہمت راناں دی جھولی بھاجی زلف دیاں مہکاراں دی

دل مہانویں کیرا لے پر درداں دی سا بچہ اپیری اے
 نام تیرے تے چکے گا جگ پنڈ اسادیاں بھاراں دی

راتے یارو چھنیے اسپیں تے مہمہ گئے آں جو کیتی آہ
 کرفہ دیکھ ذرا ہن سادیاں شجواں نور پھواراں دی

سجمن منگ بیٹھے نہیں دھریا دھرایا ساں سودا یاں دا
 ٹر چلے آں سینے لاکے مہو گامے دیاں تاراں دن

را مہاں دے وچ نہیں اسادیاں مہور شفا نہ کیہڑا سی
 سولی سا نوں چھلیا جے کر نکلے گلیوں پاراں دی

حدوی دل : تج یاد تیری دے مچھٹاتے تے آؤندے نیں
کسے بہانے دیہندیاں دیہندیاں فیہر ہرے ہو جانداں نیں

یار داناں مہ بھیاں اُتے مچھڑاں ورگا سمجدا اے
گھر گھر دے وچ لالغاں لوں کنڈل جیہے پے پے عاندے نیں

دل تے آکرے جیہے نڈرے ہیں مکر اماناں بندیاں دے
گامیوں تیری ستر دے جذبہ : حدوی پھیرا پاندے نیں

دلیوں و چہرے ہر دی دستن اپنا درد سواواں نوں
 مگر سویر دی اکھیاں دچوں اٹھو پٹ پٹ وھاڈے نیں

ہردوں کراہیں یار دی بلکھیوں گلاں دے پھل چہرے دے نیں
 دیر فضا داں گیت سجھڑے ہر پاسے کھنڈھانڈے نیں

بندی خانے دے بوجھے تے لگے چھاپ ہنیرے دی
 فیض آساڈے دل و ترچا ایدھر تارے جیہے اپہ آندے نیں

اکھیاں اندر سوچھجے اے تیرا جہر نوں وی تکتا واں
 تیریاں بامیاں درگا لگے تیریا رنگ — قتاواں وا
 فخر سویردا اک اک ہڈ تیریا مہک لیا یا اے
 ہو یا اے جیوں میں لبیر لویں تیرے گزر مہاواں دا

تیریاں و سریاں یاداں انج دل اندر تجا بیاں پاؤں
جیوں کجے توں دھیرے بت کجے دل پرت کے آؤں

انج لگدا اے توں میری جھگی دل قدم دھایا
تدائی تے امبراں تے تارے سٹن ہو ہو جیواں

ہو دی سالوں آچا چھڑو ہو ریشراپ اچالو
منت منت کہو دل حرم دے راکھے بجانیاں دل آؤں

ساڑھے اسی سرتے نیں آوندا کچھ حسان اوتھاندا
اوہ تے جدول وی آون بدلاں انگ ای پھیرا پوئل

ہن تے رات وچھوڑے والی دی نیں دل تے بھار
دل وی دکھنوں کیا اے اوہ یار دی گھٹ اسی آون

جیہڑا دل تیراں ٹال چڈے سواوے دل توں اساں تباہ کیتا
 نتج رہے پتھر بن سا بند وی لوٹن ساڑکے اسل سواہ کیتا

جا کے دیو ساڈے طبیب تائیں خبر دیو جا کے ساڈیاں ویریاں نوا
 تہاں او نہانڈی سی جیہڑی جندا تے او سے چند نوں اساں فنا کیتا

پامیڈول مٹھے میرے کفناں دا، میرے قاتلاں نوں مٹھے دھم دھم دے
 جے میں مرن مگروں ادھنوں چھڈتا جیہڑے عشق سی میں نے سواہ کیتا

مکھاں ویدڑے سن اوہنوں دے دے انھے کوئی دی گل سہی ساڈی
 سگیا دھمائی اوہ اپنی اٹی خورے اسال سی کپہڑا گستاہ کیتا

جے کراڑے تے دنگ پہاڑ اڑ گئے، ٹریچے تے جندری وار دتی
 راہے یار دیئے تینوں یاد رہی تیر سنل اے جیہڑا منباہ کیتا

(دستِ رنگ)

اساں جدوں دی تیری اڈیک اندر

چپ وٹی اسے مومبیا مٹرا دے

سانتھوں پچھنہ کتا کو رہن لگا

تیرا چاء سالوں، انتظار تیرا

انگ انگ بہاراں دے دسیا ہیں

ساڈے آل دوالے توں رسیا ہیں

فاء گئے تے لیاوے سنبھے تیرے

پھل کھڑن تے لگن سنگھار تیرا

کچھ حاکم گٹھے لے جاؤں کچھ واعظ دے گھر جانے والے
 اسماں ازلوں مست التناں دے سُن جامِ شرع کھٹکائی آندی ہے
 پتھراں دے آگے رعدِ داکِ حاصلِ دِلِلا! چھڑ دی دے
 ایہہ گل تے ظالم لوکاں دا کچھ موہ دی مان و دھانسیا لے

ایہہ شگرمی سنگِ صلاں دی اے اتیجھے کی ایہنوں لہجنا ایں
 فریادِ وچاری دردِ رستے پئی اُنج اسی ٹکراں کھانڈی لے

عشق دی راہ دے جوئے پر اور کد تیر بیاں گے
 جند جان دی گاٹی جبرودی ٹر چلیے ماسی جاندی اے

سجناں دیاں گلیاں دا پاندھی متھ کڈھ دکھائے تے گل بنے
 ویری پٹے پہروں ٹڈے نیٹس تے رات وہانی جاندی اے

کیوں آکھئے قید راج کھجے آں نت واء و طمان دی گھل کھتے
 بدلتے جواں دے پاتن دے یاداں دی مہک لیاندی اے

(تہنداں نامہ)

ایہہ درخندوں جاز کے گا، کچرک ایہہ رات دھاوے گی
سندے سال ادہ آجاون گے اکھ بھیرویں جان چھڑا دے گی

ایں جتڑی مٹ مٹا کے تے پنجواں نوں موتی کرنا سی
اکھیو! رت روندیو! دیو تے ایہہ آس کدوں پج آوے گی

پھلاں دیاں فصلاں ہکدیاں، مینا نے دا مکھ لہکدیاں
چرکناں ایں سخن سویرے نوں کہ شام نظر دی پھاوے گی

کوئی ہوڑاں مٹکوں والا نہیں کوئی ناہندہ کوئی واعظ لے
ایسے شہر ترح دسیو یاراں دی ماہن کیسکے عمر و باوے گی

دس قدر سو نہیں یار دیا، کہہ متیکن تینوں ڈیکاں گے
توں کہوں اساتوں بلعنا ایسے تے کہوں قیامت آدے گی

(دستِ ترسنگ)

سینے دے دیچ رات دے، خنجر لٹھا اے
 اگ مجھیا ایو لسی وی دیچ پیالیاں دے
 رکھنا کیرے مچھلاں توں اگ لکدی ہے
 دلائل دے دیچ عشق مجتہاں والیاں دے

ناں قلم دوات تے کاغذ دا اچّا ای کردیاں رہنا ایں
اساں رنگ انوکھا دل والا حرفاں پرح بھرویاں رہنا ایں

دکھ درد محبتاں پیاراں دے ودھ اک توں اک پئے لہنے نیں
احسان اجاڑاں مگ دیں تے پس انج ای دھریاں رہنا ایں

ہاں دکھ دنیا دے ودھ ودھ کے کچھ ہو رہی ساتوں تاملنگے
منہ زباناں پرح ڈڈ ہائیاں دے دادھے اٹی کردیاں رہنا ایں

ہر قہر اسانوں تیج آوندا، منظور نیں اہیہ کڑواناں وی
جے دم ہو یلتے ہسریاں ائی دکھ دکھ نوں جودیاں رہنا ایں

رہی خیر کدے منجانے وی اسان رنگ شرابوں لے کے تے
منہ متھا مگ پر حواں دا سبجیاں ائی کردیاں رہنا ایں

جے دل یح لہو دا رنگ دھیا تے ہنجواں دے لشکارے قتل
سبجناں دے سوہجھ سر اپے پر رنگ پورا ئی بھجریاں رہنا ایں

جیہڑی چپ اوہناں پتی اے او چپ مبارک اوہناں نوں
اسان تے حال جڈیاں دا دوسریاں ائی کردیاں رہنا ایں

نہ توں آئیوں تے نہ پئی لنگھدی بھراں والی رات
کھوج تیرے دج کسلی پوہ پئی مڑ مڑ پاوے جھبات

ورتن نوں تے دل ساڈے تے ورتے درد ہزار
پر جھلیوں دج پے کے کھاہی کرے نہ عقابوں ہات

ساڈی تن ورتی دج جس دا سیرا کھڑا وی نہیں
دیریاں تے کی قہر و سائٹی اوہ ان مہونی باست

کھپیں کھڑے نہ سجن دیکھ نہ اسان گھٹ لایا
حسن بہاراں ایتک دی نیس پچھی ساڈی بات

یار دے بوہیوں روکن والے ہو دی دے گئے دشنہ
ہو دی ودھ گئی ٹوہ تیراں دی اک ہو گئے دن رات

کی کجہ کر گئے سوہجہ چن دا کٹن والے ہمتہ
گد می داہ اج پنہریوں لنگس لے کے سکے پات

(دستِ مہیا)

بوبے بوبے و نچ و نچ تیرے سودائی
 مہکھیاں بوٹیاں وانگ نہ جیو یاں اڈن گے
 خیرا سے مہال توں دوزخ و عذاب ملے
 شیخ ہوئی تے ساڈا پچھا چھٹن گے

یاد اوں پرچ آکے دسیوں تے ہن توں کدھروں جانا ایں
 دکھ تینتھوں وچھڑن نکھڑن داہن اساں نیٹیں اندانا ایں

سجناں دی پاڈی جاوَن توں کس اوہڑے سانوں ڈکنا ایں
 جند جان دی بھانویں وک جاوے پھیرا تے او دھر پانا ایں

ایہہ جند تے مکن باری اے اوڑک اک مَن مک جاوے گی
 ہٹھ سولی تے چڑھ جاوَن دا دلاں تے اکریا جانا ایں

دربارِ دل و بچ اٹی موندی اے چچہ ایتہاں نکسیاں گلاں دی
کی ذات تے کی لے ناں او دیا جنھے عاشق اکھوانا ایں

ایہہ سودا دل دا سودا اے پاراں جتاں دی گل سنیں
جب عشق دے بھانیر ڈواہ دتی تے فرکاہنوں پھپھانا ایں

(زنداں نامہ)

(۷۱۲)

دل و بچ لہہ کے صورت تیری بھریا رنگ اچھا
ہر سو مہنی صورت تے تیرا مٹی بھل ٹھیکھا پیا

نال حسیناں پیت ودھا کے جیڑا ساہ دی آیا
اوہ امی ساہ المیس دل دے اتے اک دس ہانڈا رہیا

بھانویں سنٹک بہاراں بوئے بھانویں روح مینا تے
سو بکھر اسے اوہ کچھ یار ویش اوہ تھلنے چھا

بے کھڑکے ائی بل لیندے آں شیخ پوراں نوں آسیں
توبہ دا در حالے ساڈا دمیہلا کھلتوں رہیا

دوزخ دی گل ہووے مہیا نوں قصہ جنتاں والا
ایتھے ائی کتھے دی گل لگدی فرق نہیں کچھ مہیا

رو رو ہارے دندن نے دی رنگ نہ دتا کوئی
دل دے ہتھوں بن س نوں لہو رنگیا باہا ڈھیا

لوک حرم دے شتر سکھ دے من کد دل اسانوں
کدے نہ تکیا جتھاں متھا عشقے دا پرسیا

فیض خیالاں دی اچیا نوں سندھ چ روکے اسان
ایس دھرتی نوں دے دتا اے رنگ اسمان جیہا

ایناں گدھ نہ اساں تے اج راتیں
 منتے فیر نہ سانتھوں دیائی جامے
 رات بھلک دی جس دے متھڑے تے
 ہونا سنیش جھمکتیریاں زلفاں دا
 بڑی بات اے تاہنگ صال والی
 اے پر میریا بھولسیا سجتاں اوے
 آپوں یار فوں سیج تے کچھ لیاواں
 چلے وس نہ ترسیاں سدھراں دا

کدے کدے ہتھ بدل آون کدھرے گھٹ شراب
مگر او مہاندے جو کچھ آوے جیو دا بنے عذاب

جھاتیاں پانڈ پو یاد سے چن مراحی دے کنڈھیوں
ساقی ہتھ پیالہ پاوے سوئج وانگ شباب

رگ رگ پرچ لہودی تپشوں دیوے ملن مزار
ہائے جے کہیں اوہ ملے اسانوں مکھوں پرت نقاب

عمران دے دے ورتے ورتے تے دل نوں نظری آن
تیریاں اشناٹیاں ہراں دے خورے کی کی باب

کچھ نہ پچھ اج یاد تیری نے کی کی گھتے لوہڑ
لے بیٹھا ساں جگ درداں دا انج ای اج حساب

بس اک غم سی تیرا جس توں کدی نہ جی نہ بھریا
درداں پاروں انج تے دل دا خانہ رہیا خواب

کوئی تیرے غیراں دے آتے کی کی کچھ نہ دیتی
جد کد ایٹی وی توں کیستی ساڈے تے نظر شتاب

بکھرتے سینے ہوئے تیں پر الیں ل دی کرنی دیکھو
چار چھیر یوں چپ ساڈی دے دی پئے آؤن خواب

قدم قدم سی منزل جس دی راہ ٹرے فنیق
جنم جنم توں پہنچ اسادھی رہی اے باہر حساب

(دستِ صبا)

دنگ تیرے پہناوے دا خوشبو زلفاں دا ناں
 جھپک تیری نوں کیوں نہ دیئے کھڑیاں پھلاں دا ناں

اوہناں اکھیاں بلیاں دی گل چھیر وناں جہناں دے
 باگاں دی گل سو پہچنے نہ امی میناں دا ناں

فراکھیں پھل ہکے چھڑیاں دل دیوے نے لاٹاں
 فیر جگا دتا اے آساں یارایاں دا ناں

دلیر موتا وی خلقت دِج بنیا آلتا سودا
پری جلالاں نوں مہلیا کھٹڑیاں زلفاں داناں

اج کوئی لیلے وی نہ مئے پیار کسے مہنوں دا
اج بدناں ہو یا اے ساریاں دیوانیاں داناں

جیوندا ہے اہ جس دا چلدا ہے مہنیاں تے وس
اوپر سے ای نال اے اچارنداں مہنیاں داناں

باگاں ولے آکھن سائوں باگوں کھنچو لو کو
چر لٹولتسی وی کوئی اپنیاں ویرانیاں داناں

آس وفا دی او نہاں نوں اپنیاں فہم جہانوں
میراں کولوں چنگا لگے میگا مہیاں داناں

(دستِ مہیا)

کیہہ کھپے او مال منال دی گل اسساں مسکینیاں توں
 جو کجھ عمراں کھٹیا سی اوہ ساہمنے تھا ڈے لیا دتا
 جھولی دِچ سواہ جیگر دی، جام ترچ ہو ارماناں دا
 ایہہ لٹو جھولی دی چھنڈ دتی ایہہ لٹو جام اٹسا دتا

واء گھلے بہار دی پھلاں نتے آوے رنگ
ہن آوی کرماں والیا باگاں نوں تیری منگ

چاء وگدی واء توں ای کھپو دے سمنان دی کنسو
سنگیو ہن رب دانا مہے ایہہ جیوڑا ڈاڈا انگ

کدے تیرے تلجھ وی مسدے تے پھڈی رنگلی پوہ
کدے تیری زلفوں مہکدے راتاں دے کالے انگ

دل کیرا اے پر دوستا اچی اے دکھ دی سا بنجھ
تیرے ناں تے لکھاں یاریاں تیرے ناں تے لکھاں سنگ

سُن راتے یار و چھنیے جو کیت ائی سو منظور
پر و گدیاں ہنواں سادیاں تیرا اڈک دتا رنگ

اک دل سی دریاں کھوریا اک جامہ لیر و لیر
سی دھرا دھرا یا عشق دا جو، یاراں لتا منگ

بیون دی راہ تے نفیس جی چیدی دی کپڑی تھاں
نکلے سی گلیوں یار دی گئے دتے سولی ٹنگ

پیش خدمت ہے کتب خانہ گروپ کی طرف سے
ایک اور کتاب ۔

پیش نظر کتاب فیس بک گروپ کتب خانہ میں
بھی اپلوڈ کر دی گئی ہے ✨

<https://www.facebook.com/groups/1144796425720955/?ref=share>

میر ظہیر عباس رومستانی

0307-2128068 📞

@Stranger 🌹🌹🌹🌹🌹🌹🌹

مارو اسے ساڈا روگ تے کاہنوں دوانیئیں دینوندے
عیسے بنے پھر دے اوتے کاہنوں شفانیئیں دینوندے

ہجراں دے گچھے دردوی کاہنوں جزانیئیں دینوندے
گٹھے ہوئے ایس دل دا کاہنوں صلا نیئیں دینوندے

آگے گی جندول فلق تے الصافندہ کی فائدہ
بیسے اوتے ایہہ حشر کیوں ہن ای اٹھانیئیں دینوندے

ہاں دانیو ! لیا و کوئی سچّی گواہی دل دی
 ہاں گاٹکو ! ایہہ ساز بہن کا ہنوں الائیں دینوندے

کہ تیک نہنوں پاریا رہی جنوں دا قول ایہہ
 دل والیو کیوں آپنے گلے اڈا نیئیں دینوندے

کیہڑی گلے ایس دل نوں گھٹ ماردے افسّیں جی
 دیری اے جے اوہ جان داں کاہنوں کھلانیئیں دینوندے

(دستِ تنگ)

مسکھ لوڑیں دیو سمجھوں ایہہ لٹو سکھ دی کھیتی پگٹی ہے
 پھٹ میلین نول نکالے سوتے بلجھاپے سٹروائے ہے
 آو و جے ہن خوشی منائیے سجر مایاں اس مہاراں دی
 ایہہ ائی مہولیں اس پھلاں تھانویں دل چ پھٹ کھڑائے ہے

دیکھ تیرا جندڑی منگدا سی جندڑی دیوان والے
ایہہ نذرانہ دے چلے اے ج تیرے متوالے

تیرے کچھ کچھا توں ہر گئی راست ادیکاں والی
میری حال دہائیوں رُس گئے درد و نڈاؤن والے

دیکھ پھولے نہ اتھرو روئے کبہہ توں حاکم نہیں
کبہہ ایہہ تیری شاہی اکھیں ہو پھٹیں وچ گئے مانے

ایہہ اسیں ائی ہے ساں جنہاں دے متھے کالک لیتی
 لڑتیرا نہ چھپیا بھاؤیں منہ تے لگ گئے تالے

سولیاں گڈ کے کھوں لوڑو اوہ کلمے تے لگئے
 محشق دے جرم گناہ تے پتے جنہاں موت پیا لے

کہہ آکھاں اداہ کیڑی گل ہی جیڑی منہ تینڈے تے آئی نی
 مہوراں دت اچ پھلاں دی سولی جند بازی تے لائی نی

جھوہ کے گون مجتلاں دے سنگھ جند بنیاں ایں مرزے دی
 دل تیراں دج انج پرتا رنج ٹڈھا چڑھے سلائی نی

دل چوں سارے ڈرکڑھ دتے پوئے بے پرواہ ایں جند سی آوں
 انج بی ٹردیاں داری تیں دل اساں کھلیاں جھاتی پائی نی

حسین بیٹا رح امیں مٹی ہوئے اور شہزادہ بن گئی خلقت دا
 رست چوالی جہناں گندیاں آئے ابھیاں شان پھول دی پائی نی

توڑن طعیوں نہ طعیوں کھجانی میں اسارا من کے اکھا لوکاں دا
 اکھیاں سے چایو جے مچھڑے چا دل دی باری لاہی نی

دل لکھدا اے تیریاں واج سٹھاساں نوں
 راتیں بانا اوڑھ کے تیریاں خواباں دا
 فجر سویر دی جڑ جڑ اندی رہندی اے
 تیرے تھکے تے سجریاں شوخ گھاناں دا

واسوخت

تسی سچے اوسالوں ائی نال تساں کوئی مگدوی کرنا نہ آوند اسی
نئیں تے جیہڑا دی ڈاہڑا اسی تساں کیتا جیہڑا جیہڑا امنوں بھاندا اسی

جیہڑا قہر دی تسی کماوندے رہے۔ بڑے سوہجہ دے نال بھانداوندے رہے
کے سچے تاج ونداں دا جیہڑا ایتھے ادا تاج نہ اسالوں آوند اسی

جیہڑے کدائی تے انج لگا بدل ساڈن والا مسہر بان جیویں
مہلن لگے تے انج بے بلھاں اتے ذکر تیک دی ساڈا نہ آوند اسی

بِراکیتا اے درد توں مات کھا کے درد دل والا کاہنوں پھول بیٹھے
ساڈے جیسے جہان دچ ہو روی سن کیہڑا دکھ سانوں پیا تاوند اسی

کیتی فکر بے چٹاں نوں سیڑنے دی۔ ایہو جرم تے ایہو خطا ساڈی
نئیں تے تیر تے تیری ادا دانا مدح اپنی اٹی سانتھوں چا ہوندا اسی

ساڈے دکھ تے ایہو جیسے دکھ نئیں سن دارو جہاں دا ایتھے نہ ہو وندا کوئی
اے پر جیہڑا دی ملیا طیب لؤل اوہا اسانی توں اکھ بچا وندا اسی

دکھاں درداں دی تلخ شراب پاروں۔ فیض ہو ٹھاں اساڈں توں اگر دسی
نئیں تے سخن اجیہا دکھان والا مہلا بلھاں تے کردا آ وندا اسی

میری آس جہناں یا پتیاں اوئے

میں تنہوں و چھڑیا میریا وطنوں اوئے

میری آس جہناں دیا پتیاں اوئے

تیریاں گلیاں توں چند وار دیواں

اوسناں گلیاں توں جہناں گلیاں دج

نویں ریت پلانی لے ظالماں نے

سینہ تان کے جھٹے نہ ٹرے کوئی

جے کرنکلے وی کوئی چاہن والا

میری نگھڑی پر میت بھان والا

اوہدے لئی امیہ حکم اے جاگیاں دا
 تیریاں راگھیاں دا تیریاں مالکوں دا
 نیویں نظر تے جھڑیا جسم لیکے
 سیدھا اپنے نک دی سیدھا چلے
 قدم چکدیاں تکے نہ کسے ولے

اتوں پورنیں اوپرا ڈاڈا کیستا
 تیری آس امیدیاں پٹیاں تے
 کتے بھونکتے نوں سمجھ کھول دتے
 پھرے لائے نیں پھڑیاں پٹیاں تے

ایہو بہوں دے ظالم دے تھ تائیں
 اے تیک نیں تیرے تے جان دیندے
 تیرناں دلاں آتے اکریا لے
 جہناں کھلیاں شوخ متائیاں دے

ایتھے حرص والے مویداروی نیں
 جیندے ہمتہ الفاف دی تگرہی اے
 کنھوں کرے وکیل بے دوستی کوئی
 کپہڑے درتوں کوئی الفاف منگے
 قدم قدم اُتے ایتھے مھکڑی اے

اے پر فیروسی جنہاں نے جیونا ایں
 نیواں اوہناں نے کدیں نہ تھیونا ایں
 انخ امی مخرتے شام دے بلیاں پوں
 ترے بھر داپندھ کٹیونا ایں

بھچے تاکڑی جے بندی خائیاں دی
 دل آپول نیں اوہناں دے بھلندی
 جیہڑا چیرے سی تیریاں زلفاں دا
 تارے سج گئے پون گئے اوس اندر

مہواں دِبح لپیٹیا ہوئے گا ہن
تینوں رات و لپیٹیا ہوئے گا ہن

چپک اٹھیاں مہن جدوں ہتھکڑیاں
تے ادھ کملے آپوں مہن ہتھ لیندے
تیرے جند توں مٹھڑے مکھڑے تے
سہرے کرناں دے سج گئے ہوسن
یار نور ولے گل پئے ہوسن

تیرے ناں تے پھڑپھڑا پروا نیلا دے
دن ایس ائی خیال چ بتیدے نیں
جیہڑے کالیاں کو بجیاں کندھاں اندر
تیری دسل نماز نیت نیت دے نیں

انج ائی ہو دندا آیا اے اج تیکر

ریت ظلم دی ایہہ کوئی نوں تے نہیں
 جھپڑے خلق دے ظلم دے نال ازبوں
 انج ائی ہو دندے آئے نہیں اج تیکر
 انج ائی ٹھہل کھڑا ئے نہیں اگاں اندر
 اساں کھسیاں جھل دلتیاں نے

توڑ چاہڑیاں نہیں جند جان دیکے
 اساں جھپڑیاں جیو دھچ مہتیاں نہیں
 انج ائی ظلم نے انت توں بار کھاہدی
 انج ائی عشق نے بازیاں جتیاں نہیں

ایس ائی گل پاروں گلہ نہیں کر دے
 بھانویں ڈاہڈا دہ دلوں آسمان ہو دے
 تیرے شوق توں لپکے نہ پئے اسیں
 بھانویں کلپدی اپنی جان ہو دے

تینتھوں وچھڑے آں جیکراج ایس
 سداڈے کل نوں فیرو ملاپ ہونے
 ہتھوں پگھڑ بجیراں نے دلہنا ایس
 میل انت نوں ایہہ آپل آپ ہونے
 جیہڑی رات حیدائی دی کتدھ ہوگئی
 جیہڑی رات وچھوڑے دا پن دھ ہوگئی

ایس کندھ نے انت نوں ڈرگنا ایس
 ایس پن دھ نے انت نوں مکتا ایس
 جے کر ایہے نیں اج شریک سداڈے
 کدوں تیک ایس اچ تے تگھنا ایس
 کھیڈی ہوئی اے جیہڑی رتیاں دی
 اوس کھیڈنے انت نوں پگنا ایس

کدوں تیک خرو اچی دھون والا
 کدوں تیک ایہہ راج فرعون والا

جیہڑے کٹھے ہوئے تیرے عشق دے نیں
 اوہنا لڑتیرا کہوں چھڑنا ایں
 میوے پا کے اوہناں نیں سمجھ رہنا
 تیشے نال پہاڑاں نوں وڈھنا ایں

ہوروی دکھیں ایس جگ اندر

پہلاں جیہا الارہ منگ ہن سوہنٹے سینتھوں پیاراں دا
 مینوں دیم سی توں ایں تے ایہہ جیون چن دی نگری اے
 تیرا دکھ اے تے ایس جگ دے دکھ نوں دھیان ترح لیاں کی
 تیرے مکھ توں جد ساوی اے دنیا و ترح بہاراں دی
 تیریاں اکھیاں توں ہٹ کے ایس جگ چہ کسے تھانا کی

توں مل جاویں تے تقدیر دی سینتھوں باری کھا جاوے
 انج نینٹ سی پردل چاہندا سی میت ا جیہی دی آ جاوے
 ہوروی دکھ نہیں ایس جگ اندر باہجھ محبتاں پیاراں دے
 سدا بیاں خوشیاں دین نہایتھے مسبل ملاپ ای یاں دے

ان گنیاں صدیاں دے ایتھے تھاں تھاں ڈاہ و دھیکے نیں
 پٹ ہر ریت وائگ تو بیاں ہم پڑے اکھیوں اوہنے نیں
 پھل ورگے مٹیاں دی تھاں تھاں بولی بولی لوکاں نے
 مٹی دتج ہو بجھے جتے دی ایتھے ای رو لے نیں

جے مرغاں دی مٹیاں چوں کر لے سوہ نہ لکے سوئے
 پھاں چوں پس وگدی ہوئی مکھ مٹیاں تے سکے سوئے
 ایدھروں دی اڈرک نوں اکھ اٹھ جاندا اے کی کرے
 توں تے ہن دی سوہنی این اپ جیوند سے جی کیکن مرے

پہلاں جیہا ا لار نہ منگ ہن سوہنے مینتھیں پیاں دا

بندی خانے دی اک شام

شام دے بچہ بھیرے ٹھکیاں تاریاں توں
 بوہڑی بوہڑی رات دی رانی لاہندی اے
 اچھ ہوا کو لوں دی ہو کے لنگھدی اے
 جینج کوئی تار پیار دے پل الاندی اے

اک اک رکھ نتھا نواں بندی خانے دا
 دھولن بوا کے شوق بھانج رچھیا اے
 اسماناں دی تھولی نقش بنائے دا

سچ سچ کردا دل دی دھیر بھاندا اے

چن چان دا محرم ہتھ بنیرے تے
 لشکاں سنے ستارے خاک سجھ گئے نہیں
 نور دے تنبوتن گئے عرش اچیرے تے

ہریاں ہریاں گٹھاں دسے چ پرچھاویں
 انج پئے لشکے لاندے نیں جیوں دل اندر
 درد ہجر دا تلدا لے سدھراں ساویں

ایدھر دل وچ اکو گل سمانی ایں
 جیوں جیوں تے آئی اے گھڑی شباباں دی
 جس ظالم نے ارڑک پیریں ڈکنا ایں
 کی پرواہ اس دیری دیاں عتاباں دی

بھانویں میل سمجھن دی تھاں دے سب دیوے
 اس ظالم نے پھوٹکاں مار بھجائے نیں
 اس چن چانن تے کیرہ دس اس بھر ٹوٹے دا
 سر ساڈے جس چن چانن دے سائے نیں

ڈھاکے توں واپسی تے

(۵ جولائی ۱۹۷۷ء)

بھانویں لکھ اسادیاں داریاں نیں اے پٹی اہ گل اشنائی والی
خورے کتے اسی میل ملاپ کھوں جاکے ٹھہر سی پٹر حدائی والی

خودے کتے اسی مینہاں توں بعد جاکے چھپاں لہو دیاں ہیں توں مہلتیاں نیں
کہیں اکھاں دیوج آکے لہکنی ایں رت سبز لوں نظر دھلائی والی

راتاں جیلیں سن مہرباں سویاں دکھاونے ای دتے نیں نچراں نے
زہر د نہر تلچھٹ سی دلال ہاندے جیوں مکی شراب اشنائی والی

رکتے گلے دعاواں دے پیٹھ دیے ہن تارے لکھاں تے آونے نون
 اے پردل نے دیہل نہ دتی ساندیاں ایں لنگھ گئی مسیت شنوانی والی

جند تلی تے رکھ کے فیض ایسے جا کے بکھے ساں جنہو دا بجان کارن
 اسے سا پنجر دی گل نہ ہوئی ساندھوں جیہڑی سا پنجر سی بھائی تے بھائی والی

میریا سجننا، میریا یارا...

جے مینوں دشواں ایہہ ہووے میریا سجننا میریا یارا
 جے مینوں دشواں ایہہ ہووے پیاریا تیرا درد تھکیواں
 تیرے خنک سنگ ادا سی تیرے من داساڑا کیواں
 میرے شہرے لال پیارے قولیاں ہتھوں مک چک دسی
 جے کر میرے بول تسلی تیرے کاٹاں ادھ دارو مھینوں
 بخشن سمجھرا جیون جو تیری بے چاں اجڑی روج تائیں
 تیرے منھے اتوں دھوپن کھمڈی دے داغ کدائیں
 تیرے رنگی جو بن تائیں سکھ شفا دا میوہ دھبیوے
 جے مینوں دشواں ایہہ ہووے میریا سجننا میریا یارا

رات دنیے تے فجر نماشیں تیرا من و چاراں بہہ کے
 ہر پل تیرے کانٹن میں سوجھل تے مٹھڑے سوہلے گاواں بہہ کے
 سوہلے چھبریاں آئے، باگاں تے گلزار نظاریاں آئے
 سوہلے دھمی آئے مٹھڑے جن تے بھوندے تاریاں آئے
 پیاراں تے دلہاں آئے میں تیں قصے کھوں سنائیوں
 مان دے متے سوہیلیاں دے مٹھڑے بریڈے پڈیاں تائیوں
 سیک کیوں تکھدے ہتھاں اپل دیوچ پگھڑا دیندا اے
 کیکن اک مونہہ متھے آتے من محرم نقشاں دے بوٹے
 بکریاں تکریاں پل دوہل دیوچ ہیا لوپ ڈھالیندے میں
 مایہ دامکھ بلوری کاسہ کیکن نال شربے تکھدا
 ٹہن کیوں اڑدی اے آپے پھیل نڈانہ دیون کالن
 کیوں رات دی لوں لوں وچوں پل پل ہیکاں مچھیشن کھلن
 ایہا امی سوہلے گا دل پل مڑ مڑ گھاواں تیری خاطر
 تانی بہہ گیتاں دا بھوچھن اندر جاواں تیری خاطر
 پر میرے گیتاں دے کولوں تیرے دکھ دی کھید، پچنی

گیت کہیں را چھے نہیں ہوندمے بھانویں کچھ غم خواہ سدا لین
سوہے رچھ نہ ہوندمے بھانویں پٹال تے بن ملہم لگیوں

رچھ دار و تیرے پٹال دا نہ کوئی ہو ر و سیدہ چلے
تے اس ظلمی وید تے ہو ر کسے دا نہ کلائی حیدہ سچے
ہاں پر اک تیرے بن اک تیرے بن اک تیرے بن سچنا

(نقش فریادی)

راتیں راتجہ دلچسپ تیری یاد کھڑا آئی
 جبکہ پہلے پیریں آؤں و توح اُچار مہیاں
 جبکہ مست ہوادھمی میٹردی لوح تھلاں
 صبر قرآنہ جویں بے کارن دے روگی دیں ساراں

(نقش فرمایا)

سیا لسی لڑوے ناں

ایہہ لے آسے تے بدھڑے مہر دیاں توڑی
 رات دی کھرو دی کالی چھاتی چ کھجے لے نہیں
 لکھ جیویں کوئی سا گر سنگ سر اپا بھنے
 جیکن تتری پریت اتے وار کریندی
 تے ہن رات دی شاہ کالی کھرو دی چھاتی وچ
 اٹھے پھٹ نہیں جہڑے پاسے زوں دی تکرے
 جانی جانی نوراں مال جیہاں رکھیاے
 دھن دھمی دے جیون داسد سنیڈا
 تینڈھی پونجی تینڈھی آس بی ایہا ہتھ نہیں
 مہرتے کجھ بی نہیں تینڈھے کاٹن ایہا ہتھ نہیں

راج سنیرے داتینوں منظور نہیں پر
 راضی اس توں ایہہ مہمہ شوبہے ددھ گھتیوں
 تے چڑھدے دی چھپہ تماں اندر جیوندا سورج
 رات دی بھاری میت پیچھے دیا ونجے

(دستِ مہیا)

ایک منظر

بوجھے باریاں چپ دی سٹل دے پیٹھاں پیٹھے
 امیراں اتوں لہتی آوے نیں پیراں دی
 جن دے چائن دی دکھاں نال بھری کہانی
 لاپواں دی مٹی دے رگڑی ہیٹھ مٹانی
 سفنیاں دے دچ شیر سہیرا راج کریندا
 پھٹے جیون دی وکھلی دی ہن ہولی ہولی
 مٹھے مٹھے سراں جہین کدھیندی پئی اے

اچھکیں کا ہلیا جیا !

انج سیرا پل پل ودھدا بندہ
 رات دی مکہ مکہ ناڑ چوں جیوں ت پھٹے
 انج جیوں دیاں منضاں چلہ مایاں پیال
 دو منہاں جہاناں دا جیوں نشہ ترے

رات دا تترہا لہو دگن دیو حالی
 ایہہ کالک دھتی دے مکھ دی لالی
 بوسے منجر کھلرتی اچھکیں کا ہلیا جیا

سازاں اوہے ا جے تے سنگل کھر گن

اے تے ویلے دا فرمان میندا
 مہنچہ بی ڈھانڈی و قح شراب پیالے
 ڈولرے پیر بی سلہنڈرے بندشاں حالے
 مست تھاڈے ہون تے سہی ستانے
 مینانے لگن تے سہی مینانے
 تھب ویلے دا کوڑا راج دی مکسی
 بندشاں دا ایہہ ظلمی کاج بی مکسی
 لکھ سنگل پئے چھن چھن چھن چھن چھن

(دستِ مہیا)

ایرانی طالب بلقان دستان

(جیڑے امن تے آندری دی راہ وچ شہید ہوئے)

ایہہ کون سخی ہن

جنہاں دی رت دیاں مشرفیاں

چھن چھن چھن چھن

دھرتی دے چراں توں ترہائے

ٹھوٹھے وچ ڈھلایاں رہندیاں نہیں

ٹھوٹھے لؤل مہر دیاں رہندیاں نہیں

ایہہ کون نہیں گھبرا دیس عجم

امہم لکھ لٹ جنہاں دے پنڈیاں دے

کھروپے تیرین داکسڈن رانج

اج مٹی دے دھ مٹی اے
 اج بوجھے بوجھے کھنڈیا لے

اودیس عجم، اودیس عجم
 کیوں ہندیاں کھو کے سٹ چھوڑے
 اینہاں اکھیاں اپنے متیلم
 اینہاں ہو مٹھاں اپنے مرھاں
 اینہن ہتھاں دی امیہ چاندی
 کس کس آئی کس ہتھ لگی

اوپھن آ لے پردیسی
 امیہ بالک تے گجرو اپنے
 اس نور دے نورس موتی نیں
 اس اک دیاں کچیاں کلیاں نیں

جس مٹھڑے زور تے کوڑی لگ پھل
 ظلم دی انھی راتیں کھڑیا
 باغ بقاوت دسے سجھدا
 دت نجر ہوئی من من تن تن
 اہٹاں پنڈیاں داسونا رپا
 اہٹاں مکھڑیاں دیے نیلیم رجاں
 چائن چائن لاٹاں لاٹاں

پردیسیا عین تکنا ہوسے
 کول آکے تیکے رنج رنج کے
 جھمراہیہ حیات رانی دا
 اہیہ من وکھ دیوی داکٹرن

گیت

ایہہ پچھڑی دیسی توں چتاناں کرناں کر
 سب سمن مڑ پوسن دل مولا مٹی دیسی
 توں چتاناں کرناں کر

تے پچھڑی دیسی توں چتاناں کرناں کر

کل سورج آ دیسی توں چتاناں کرناں کر
 بیل کھر کھر ولین رات عمر بتا دیسی
 توں چتاناں کرناں کر
 رت روپ دھا دیسی توں چتاناں کرناں کر
 (سردادی مینا)

دین

مینوں گلہ اسے میریا دینا دے
 جاون نگیاں لے گئوں نال اپنے
 عمر پھپلی میری کتاب سوہنی
 ڈاہڑیاں مہیتی مورتاں والڑی دے
 جیہدے دپج جوانی دے گیت میرے
 جیہدے دپج میری عمر بالڑی دے
 ایتھوں جانڈیاں جانڈیاں سوچ تے سہی
 ایہدے بدلے دے گیوں کیہ مینوں
 اپنے درد وچھوڑے شے نال بھکری
 ہور رنگ کتاب ادی ڈاہڑی دے

کیوں پاواں ایسہ ملن دا چولڑا میں

پاٹے گلہیاں والے لے حساب مینتھوں

کھیں موڑیں نہ میرا سوال ویرا

من لے چھیکڑی عوض بے حالڑی دے

مینوں موڑ دے آن کے دیرنا دے

عمر بچپلی میری کتاب سوہنی

مینتھوں آن کے لے دے نخ توں اپنی

لہو رنگ گلاب دی ڈالرٹی دے

(۷۱۲)

(دستِ صبا)

ہُن اٹھ پو میر سنال

ہُن اٹھ پو دے مٹی اتوں
 اٹھ پو میرے لال
 ہُن اٹھ پو میرے لال
 تیری سیج سجاون دے لئی
 تک اوہ آئی آرات منیری
 نیلے شال دوشلے پا کے
 جہناں تے انہاں اکھیل کیرے
 کسڈے موتی
 ایدے موتی
 جہناں دے جگ مک دانے

تیرا ناں چپکایا
 ہن اٹھ پو دے مٹی اتوں
 اٹھ پو میرے لال
 ہن اٹھ پو میرے لال

گھر گھر کھنڈیا فجر داکتہ دن
 اٹھ سہیرا اپنا تر بن
 خورے کد توں راہ پے تکرے
 بالی دوہٹی، بانکے دیرے
 سنبھالتیرا راج پیالے
 تک لے کھڈا کاج پیالے
 دیری راج سنگھاسن بیٹھے
 توں مٹی و سج میرے لال
 ہن اٹھ پو دے مٹی اتوں
 اٹھ پو میرے لال

میٹ نہ کر مٹی توں اٹھ پو
 اٹھ پو میرے لال
 مہن اٹھ پو میرے لال

(سرور دہی سینا)

بلیک آؤٹ

میں ویلے توں بے چارن بھتوے ہن دیوے
 مٹی اندر لہجہ پھرنا اکھیں اپنیساں دونویں
 اللہ جانے ہین کھڑاچیاں کتے؟
 جے توں جانوں ایں تے سس بھال میری ہن کافی
 اڑناڑ وِج جھلاں جھلاں
 زہری قاتل نیں پی دگدی
 تیری سدھر تیریاں یاداں لے کے جان میری

اللہ جانے کھڑی چل دچالے ڈیا اے دل میرا
 تھوڑا جھکیں جے اس پادے دُنیاہوں

کائی بجلی لہہ کے آوے
 میرے کانٹن ید بیضا دی رات لے آوے
 تے میرے اینہاں اکھیاں دے کھڑے موقی
 کالک دے کاسے نال
 شہ کالے مستانے نین ٹانے موقی آپرتا دے

مھوڑا ا بھکیں جے اس نہیں دا
 کائی انت دسیوے
 نواں نکور میرادل
 زہر جہ دل کے مٹ کے
 کٹھ مے کسے تے وینخ اپڑیوے
 وت نذرانہ دیون کارن
 دل تے اکھیاں نویاں لے کے نکلاں
 حسن دی صفت کریندا
 پیار دے گیت نکھیندا

سوچن دے

(آندرے ڈیڈز انکی دے ناں - !)

سوچن دے

اس یگیا اندر

اس پل جو تھل پیلا دی نہیں

کیہڑی مٹن تے پل کھڑے آہے سبھ توں اگدوں

کس دانگ پیا پھکا اس ملھ توں اگدوں

اس پل توں اگدوں

کس پل کیہڑی رت دتھ ایٹھے

رت دا کال پیا

پل دی نارٹھیاتی اتے ادکھا ویلا آیا

سوچن دے

کچھ سوچن دے

دردا ہو یا شہر امیرہ جیہڑا بن اک اجڑی نگر دی نہیں

اس وچ کہتے کتھے

اگی لگی ہائی اگدوں

ایس دیاں صفت بدھیاں باریاں اندر

کس دے وچ کمان شعاواں ریتاں دی چمکائی ہائی

کتھے جوت جگی ہائی اگدوں

سوچن دے

ساتھوں توں اس دیس دا پتر نشانی کھپیں

جس دی سانوں کوئی تار تنخ تے نہ جغرافیہ من یاد آوے

یاد بی آوے تے پچھلے کسے پیارے دانگر

سامنے آدن توں دل گھبراوے

پر جیو میں کوئی
 ایہو جیسے کسے پیاسے کا دن
 آنکھیں کدی رات گزرا دن دے لے
 اسماں میں عمر دے اوس پڑاوتے آ لیتے ہاں
 حیدر دل اسماں ہی
 دل نون مل آوندے ہاں رسم بننا دن دے لے
 دل داکہ کچھ! ایں
 سوچن دے

سفر نامہ

اچھ مگرا اے سٹھ کروڑ نیں میریاں باہنوں
 تے دس حدے تائیں میرا روپ پسا را
 یں، پریت تے باغ تھاں مانت کنا را
 میرے بوجھے راتاں دی کالک دارو اے
 میرے ہتھاں بوجھ دھمی دیاں ریتاں داگاں
 میری جھولی دے دے پلیدی کل خدائی
 دس میرے پچھ گن، داکا فرمان الہی

سنکیانگ

نہ کوئی دجی بگل کراٹیں شاہ اسوار نہ کوئی
 دھمکی دے مہت دی وادی دے دل بڑا پیسی
 مہن کراٹیں جنگ نہ ہوئی نہ راتاں دے سماندر
 لہو دی اک نوں کدھرے مچھواں نال کھیا پوسی
 راتیں کدی سنسی نہ مہن کسے دی دل داکا منیا
 وہم کسے مچھوئیں پھیر دہارتہ دیہڑے مچھوئیں
 سہم کسے لہو پین نہ رندے ہارتہ آل ڈر لہیسی

ہن کہ امیں جنگ نہ ہو سی جام شرب لیاؤ
 لہو دہیسی نہ ہن پنچو گسن کدی کہ نہیں

ناہ کوئی ادے ساتی، تاج پرے دی دیا دے وگر
 غزل کوئی ادے گایک رتوی غزل جینا دے وگر

جس دی پگ مالداراں دے پیراں ج رُل رُل کے
ہوئی اے لیراں کیتیراں

دکھی مالواں دے ناں!
راتیں بالک جنہاں دے سدا رُون کرلاں
نیں دریاں ماریاں باہواں کولوں نہ بھلن
نہ دکھ اپنے دسَن
نہ ادبناں دے ترے ہی منن

سو سنیاں دلیراں چن مٹھیاں دے ناں
دیل تے باریاں چلناں دی
اوہ پُکلیاں کھڑکھڑ کے گرا گئے مین

اویہاں دیاہیاں تے ویرہیاں دے تاں !

گدرے پندرے جینہاں دے
 تمہری دکھاوے دی سیج آتے
 بہہ بہہ کے اکتا گئے میں

رندیاں دے تاں !

کھڑیاں تے مھلیاں دے تاں !

رائیں جن جھٹے آ آ کے چکر ال دے، اندر وضو آن کر دے
 نکراں اندر عینہاں دی
 ایجے تائیں روندی اسے
 گھنڈاں دی لالی

تے رنگاں وی تھیں نہیں ،

تے لہو لہاں دی خوشبو

تے سدھراں بھری چھاتیاں دی
محبت تے مڑھکے پنج دھاکھن دی بو

طائب سماں دے ناں !
جیہڑے کل جوہے تے عاکاں دے
کتاباں تے قہاں دیاں منگاں لے کے گئے
پر نہ پرتے

اوہ معصوم بالک
دماغاں پنج چانن دی سدھڑے دیسے بھلا کے
گئے اوتھے

جتنے ہنیرے تے بے انت راتاں دیاں اندال دا
سلسلہ چل رہیا سی

ادھناں اجیراں دے ناں !

جینہاں دے دلاں وچ چکدے چکدے کئی ہیرے موتی
 جیل خانے دیاں جھلیاں داواں وچ بل بل کے
 ارج تاریاں وانگ جگدے پٹے نیں

آدن والے وناں دے ہرغیراں دے ناں !
 پھل دی خوشبودے وانگر

جینہاں آپ اپنے ہی سنیوٹیاں تے
 لٹلے نے حساباں تے جاناں دے موتی
 کلرکاں دیاں دکھی جاناں دے ناں !

ٹرو ولا کے تن میرے تول

سبجی تے کنبج سبجی ایہہ قتلام دامیلا
 پر چاسی کس تول میرے لہو دا واویلا
 میرے مٹھکے تن ویتج رات ہی رکنی اسے
 جام بھر لوئے نہ کوئی دیوا چانن بھٹوے
 ترہیہ لاہندی نہ کوئی تیج اسی بلدا لے
 میرے ٹھٹھیر پڑے تیج لہو اسی کیتا لے
 میریاں ناڑاں اندر پردہ زہرا لے بھریا
 اوہا اک اک پتکاسپ دا قہرا لے بھریا
 اوہے اندر صدیاں دے دکھ دھراں پیراں

اوہے تہ چپ چپتے غم تے روہ واسیک اے
 میرے تن دی زہریاں توں ٹرو ولاکے
 ٹرو ولاکے ایہہ جنگل دا اوہ بالن اسے
 جس توں جے مالوتے باغ بچھیاں اندر
 سورج مچھکھی تے سردیاں مچھلاں دی جالی
 میریاں ہڈیاں دے ککرا لے کنڈے کھڑن
 جے ایہہ کدی کھنڈاؤ مچھلاں پہ ساڑاں اندر
 دھمی ویلے پرے دی مٹھری جکڑے بدے
 میری تنہی ہاری بان دا اڈسی دھوڑا
 ٹرو ولاکے میرا دل ہو دا متہا یا

اے روستنیاں دے شہر

ہر یادوں توں پیٹا سکاوے پھکی زرد دوپہر
 کندھاں تائیں چٹ رہیا اے اکلا پے دا زہر
 دور و میدان تیکر گھڑی دھڑی اکھڑی ڈوگدی
 دھندل درگاہ بے رونق درداں دی گندھلی ہر
 وسدا اے اس دھندلے چہرے
 روستنیاں دا شہر
 اے روستنیاں دے شہر!

کون کہے کس بے تیری روستنیاں دی راہ
 ہر پاسے بے نور کھڑتی ہے بھراں دی دلگن
 تنہا کے بیٹھ رہی ہر پاسے
 شوق دی کالخ شاہ

اُج میرا دل غم دھج دُبا
 روشنیاں دے شہر
 رات دے ملیوں مُنہ نہ پھیرے ارماناں دی رو
 شیریں نہریں سارے وستن
 اذناں نوں کہہ دیوڑ
 اُج راتیں جد دیپ جگادن۔ اُچی رکھن لو

کُتے

ایہہ گلیاں دے لڑتے بیکار کُتے
 کافی جنہاں دی ہے مھٹکار جگ دی
 زمانے دی دردِ رہے دولت اینہاں دی
 مھکھاری نے دردِ رہے تقدیر سب دی

کُتے چین ہے رات نوں نہ سویرے
 ہے ڈھیراں تے گھر تالیاں تے لیسیرے
 جے دگر تال اک دوسرے نوں لڑاؤ
 ذرا چپتا روٹی دا ٹکڑا دکھاؤ

ایہہ دردِ دیاں مھو کراں کھان والے
 ایہہ مھکھاں توں تنگ آکھے مر جان والے

لتارے ہوئے جے کتے سر اٹھاؤں
 تاں انسان جھوٹ اپنی مہینکڑ بھلاؤں
 ایہہ چاہوں تاں دنیاؤں اپنی میناؤں
 کدے جے کتے اپنی آئی تے آؤں
 تے پٹیاں سنیں مارکاں نوں چپاؤں

ایہہ تاہیں ہے ممکن ایہہ تاہیں ہے ممکن
 جے رگ کوئی سستی ایہہاں دی جگاؤے
 نوازی دا ایہہاں نوں انو بھو کراؤے

سُولیاں توں وارے گئے

تیرے بلبھال دے پھلاں دی چاہت دیوتح

تیرے مہتھال دے چانڑی حسرت دے دتھ

سُولیاں توں اسیں لوک وارے گئے

نیریاں رستیاں دتھ ہاں مارے گئے

سُولیاں تے اساڈے لبیاں توں پرے

تے بلبھال دی لالی لپکدی رہی

تیرے واہلادی سستی بیدی رہی

تیرے مہتھال دی چاندی د مکدی رہی

تیرے راہیں جبر دی پئی شام جاں
 آگئے پیر سانوں لیائے جدان
 گیت ہوٹھاں تے دل ویرح ہے غم دی شمعان
 ساڈھا غم سی گواہی تیرے حسن دی
 اپنی کیتی تے پچھے ہاں او سے طراں
 سولیاں توں اسیں جو ہاں وارے گئے
 نیریاں رستیاں ویرح ہاں مارے گئے

جے وچھوڑا مھلا ساڈی تقدیر سی
 پیار تیرا تاں ساڈی ہی تدبیر سی
 منکھ کس نوں ہے ایہہ شوق دی جے کڑی
 ہجر دی قتل گاہ تال ہے جالی
 قتل گاہاں چوں لیکے تے ساڈی چنگ

ترن گئے سر ہتھیلی تے رکھ قافلے
 پیر ساڈے جنہاں دی طلب مہال دُج
 درد دے نے گھٹائے بڑے فاصلے
 جان دیکے تیری دلبری دا مہبم
 دیکھ مگ دے ہاں نہیں آسیں دھر چلے
 سولیاں توں آسیں جو ہاں وارے گئے
 نیریاں رستیاں دتھ ہاں مارے گئے

غزل

پھلاں مع ننگ بھرن تے حیر دی واگھٹلے
ہاڑا ائی آ کہ باغ دا کم کاج تاں ترے

رکئی اداس جیل ہے آ کھو سیمیر نوں
یاراں دا رب دے واسطے کچھ ذکر تاں کرے

پچھے ترے ہو ٹھاں دے کوٹیاں چول کدے سیر
والاں دی امہک ساڈیاں ساہاں مع آ لے

سنیاں کہ دل غریب ہے پر درد ہے امیر
آون عے درد مند تیرے نام تے ترے

ساڈے تے جو بیتی توں چھڈ ملاتے پھر دیئے
 کالنج تیری برج سینجواں نے نورتاں بھرے

کھانہ منگالیا اوہناں ساڈے جیون دا
 لے کے تے فیضی فیتی گلیوں اسیں ترے

رستے برج فیض کوئی دی چھپیا نہیں مقام
 گلیوں نکل کے یار دی سولی دے راہ پئے

غزل

بھیت لگیاں دا چھپا کے دیکھیا
دل بڑا کچھ ہے جلا کے دیکھیا

ہور باقی رہ گیا کی دیکھنا
دل تہاڑے نال لاکے دیکھیا

اوہ مرے مین کے دی میرے نہ بنے
اوہتاں نوں اپنا بنا کے دیکھیا
میں اوہتاں دی اج نظر وچ بہت کچھ
سب دیاں نظراں بچا کے دیکھیا
فیض غم دی توڑ تک نہ پھسیا
عشق نوں دی آزما کے دیکھیا